

Za kanarčkom.

ptičkih so pravili gospod kaplan tistega popoldne v šoli malim svojim poslušalčkom, da jih je namreč ljubi Bog peti dan ustvaril pod nebom.

„Kdo pozna kakega ptička?“ so vprašali, da bi vzdramili naveličano mladino.

„Jaz! Jaz! Jaz! . . .“ je zašumelo po šoli, in vsepolno rôk se je dvigalo kvišku.

Vse so našteli od vrabca pred skednjem do šojca v hosti; vse, vse, karkoli leta po zraku. Seveda na petelina, na kokoši, na race in gosi se niso spomnili, saj baje to niso ptiči, ampak kokoši.

„No, Janezek, ti poznaš še enega?“

Janezek Bacek je res strigel doli v zadnji klopi s prsti, kakor bi šlo za stavo.

„Kanarček“, se je odrezal ponosno.

„Kje si pa videl ti kanarčka?“

„Saj ga je oni teden Brinarjev Marcek enega vjel.“

„Da ga je res vjel? kje neki?“

„Prav doma na vrtu, na tisti stari jablani, na tisti zgodnji, ki ima vsako leto gori.“

„No, bom že zvedel, če je res“, so končali gospod kaplan razgovor in se vrnili k poduku.

Še tisti dan napeljala jih je pot mimo Brinarjeve hiše.

„No, Marcek, ali si res vjel kanarčka?“

„Res, res.“

„Kje pa?“

„Le-ondi na onile jablani. V sredo popoldan je bilo, ko ga zapazim, in smuk pò limanice in nataknem eno na preklo in hajd za njim. Ves vrt sva preletela. Že sem se mu približal z limanico, pa mi oddrža na drugo vejo in na drugo drevo. Naposled sem se vendar dotaknil njegove peruti, in ni je mogel več razprostreti in zmetuljil se je na tla. V sobi sem ga osnažil lima in premišljeval, kam naj ga denem. V kletki sem imel brgleza. Utegnil bi revežu storiti kaj žalega. Kar izpustil sem brgleza, naj gre, kamor hoče, in očedil sem kletko za kanarčka.“

„Kje ga pa imaš zdaj? Še meni ga pokaži!“ mu sežejo gospod kaplan v besedo.

„Je že šel. Zvečer smo ga vsi ogledovali in milovali ubogega utrujenega ptička. Drugi dan smo pa šli po svojih opravkih, sama Zefka je ostala v hiši. Toda otrok je otrok. Zabičal sem ji, naj pusti ptička v miru, pa bi bilo bolje, da bi ji ne bil. Vzela je kletko raz zid, postavila na skrinjo, in se zamaknila v lepega ptička, pozabila pa na punčko in na jabolka.“

Plašila je menda malega jetnika v kletki, da je butal iz konca v konec. Pa je butil tudi ob vratca, in odprla so se. Ko je namreč snemala kletko, odmaknila je nevedoma mali zapahek.

„Kaj bo pa zdaj?“ zdrzne se plaha. Mene se je menda bala. Kaj hoče, ujeti ga mora! In lazila je za njim, zdaj na peč, zdaj gor na polico, zdaj od okna k oknu. Pa mali ferfetalček se je lahko umikal in niti del toliko mu ni bilo vroče kakor Zefki.

S silo ne pojde, si misli, takole skrivaj ga bom.

Sezuje si čeveljčke, dol s klina sname dedov slamnik in gre pogumno za ujetnikom.

„Zdaj - le ga pa bom!“ si misli, videč, kako mirno sedi na skledici, tamkaj na nizkem trinožnem stolcu sredi sobe.

Počasi capa . . . jedva slišno do stolca . . . skoro si ne upa dihati. Že je poleg, hlastne s slamnikom, pokrije, toda stol se prevrne, skleda se ubije, Zefka zakriči, stol jo je zadel na prstke . . . ojej, ojej! Kanarček jo je pa opazoval dol raz klin pri vratih.

Nekdo je potrkal. Seveda Zefka ni slišala. Vrata se odpró in počasi stopi v sobo gospodična učiteljica, nad glavo pa ji odleti rumeni ujetnik na prosto. Prišla je vprašat po svojem ljubčku kanarčku. Preminjala mu je nedavno vodo, vzela je vunkaj iz kletke posodico, in prav tam ji je ušel rumenček. Ni ga bilo več niti v kletki niti v sobi, ko je prišla z vodo nazaj.

Povsod je že izpraševala za njim, a ni bilo ne duha ne sluha. Prišla je tudi k nam. In zvedela je, kako in kaj. Kar stekla je za njim na vrt.

Cicici, cicici, cicici . . . ga je poklicala. Že jo je opazil, švignil ji na ramo in pokljuval s tankim kljunčkom sladkorček v njeni roki.

„E ti revček!“ ga je pobožala gospodična in odnesla domov.

Dobro, da je bil učiteljčin! Sicer ne vem, kako bi bilo predlo Zefki“, končal je Markec svoje pripovedovanje.

Ferdo Gregorec.

Zimske pesmice.

I.

Zunaj stoka črni kos:
Uedno moram biti bos;
Naj bo vroče, naj bo mraz,
Uedno revček bos sem jaz.

Zunaj kraka črni uran:
Hva, kra — to je mrzel dan;
Mrzel hrib je in polje, —
Še ozebel bom v nogé!

Ej, le padaj, beli sneg,
Le odevaj dol in breg;
Kaj mi mari kos in vran,
Kaj mi mari mrzli dan.

V gorki sobici tižim,
Kosu, vranu se smejim;
Če pa snežec kdaj teptam,
Gorke čreveljčke imam.

II.

Snežec prebeli odeva poljano,
Oj, to poljano široko,
Dahnil je vanjo nedolžnosti čiste,
Oj, v to poljano široko.

Zvezdice žarne pa gledajo nanjo,
Na to poljano prostorno,
Kade bi k beli nedolžnosti,
Pa jim ni dano, ni dano . . .

Ej, tudi jaz bom snežca poprosil,
Naj mi dušico vobeli;
To bode Rogec v nebesih vesel,
Angelci bado veseli.

Zvezdic poprosil bom vročega ognja,
Pa bom srce si zanetil:
Srce in dušo bom Stvarniku dal,
Njemu oboje posvetil . . .